

FOLK OG LAND

NR. 6 — 16. ÅRGANG

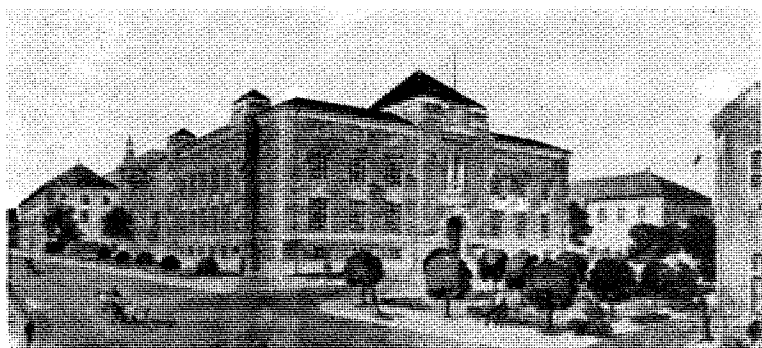
LØRDAG 18. MARS 1967

LØSSALG 1 KRONE

VALUTASJEF ANDERS MELTEIG:

VA BANQUE NORGES BANK?

ER NORGES VALUTABEHOLDNING SIKRET MOT VERDIFORRINGELSE?

Efterfølgende artikkel med ovenstående overskrift av undertegnede i FOLK OG LAND for 23. juli 1960 er etter min oppfatning som et fotografi av situasjonen idag. Det heter i «Økonomisk Uke-melding fra forretningsbankenes Konjunkturinstitut» for 16. jan. 1967 blant annet: «Her hjemme bør vi følge den økonomiske utvikling ute i verden nøye, fordi vi med de nye (?) tidsforhold blir mer og mer avhengig av andre land, og fordi det for tiden er begivenheter som påkaller særlig interesse — Størst internasjonal rekkevidde har det nye amerikanske statsbudsjett — Underskuddet på betalingsbalansen ventes i år å bli — omkring 3 milliarder dollar. Gullbeholdningen falt i 1966 med ytterligere 500 millioner dollar, og er nå noe over 13 milliarder dollar — Dette har i den senere tid igjen aktualisert spørsmålet om oppskrivning av gullprisen — Bak disse rykter ligger den franske finansminister Debrés erklæring forleden dag om at Frankrike påny vil ta opp spørsmålet om en prisfor-

høyelse på gull (til 370) — På den annen side vil en slik oppskrivning bety en fare for forsterket internasjonal inflasjon.» — — Hva skal da NORGES BANK si som har omtrent den samme ubetydelige og inadekvate gullbeholdning som nevnt i min artikkel for 1960? Jeg skrev dengang:

Det var nærmest noe av en tilfeldighet, at jeg igjen kom til å beskjeftige meg med dette spørsmål, som jeg må innrømme jeg en tid hadde lagt på is.

Denne is-smeltingen foregikk på følgende måte. En gammel bekjent kom bort til meg på Majorstuen stasjon og spurte meg om jeg visste, hvor Norges Banks gullbeholdning befant seg og hvor stor den i virkeligheten var.

Disse spørsmål ble stillet meg med en tilsynelatende bekymret mine, og både spørgeren og spørsmålet gjorde at jeg ikke kunne avholde meg fra å svare litt spøkefullt. Til det første spørsmål svarte jeg at ifølge opplysninger fra universitetshold, så var den ikke kommet tilbake fra sitt utenlandsopphold under «Den forunderlige krig», og hva det annet spørsmål angikk, ga jeg ham følgende lille historie: To engelskmenn satt sammen og pratet om Bank of Englands regnskap, da den ene sa at det eneste, han mente å ha full klarhet i, var gullbeholdningen, hvorpå den annen repliserte, at gullbeholdningen var det mest uklare av alt, og så la jeg til, at det muligens var tilfellet med gullbeholdningen i Norges Bank også. Han fant at dette var profan tale med så alvorlige ting.

— Han fikk det travelt med å komme avsted, trik-

ken hans kom og reddet ham fra videre kommentarer, den reddet meg også. Jeg er lei folk, som kun tør hilse etter først å ha sett seg om til høyre og til venstre om der skulle være noen menings-terror i farvannet.

Imidlertid førte denne lille episode meg tilbake til tidligere interesser og jeg gjenomgikk Norges Banks ukessoppgjør for de siste 8—10 år.

Jeg kan ikke si at dette var beroligende lesning.

Riktignok var det særdeles gledelig å se, at Norges neto valutastilling pr. 6. juni 1960 er på det for en liten nasjon imponerende beløp av 1.770,2 millioner kroner, fordelt på følgende poster: Gullbeholdning 129,6 millioner kroner, midlertidig anbragt i gull 7,1 millioner kroner, kontotilgodehavender i utlandet med videre 393,1 millioner kroner og utenlandske verdipapirer 1 411,6 millioner kroner.

*

Her kommer vi til det store, det viktigste,

det avgjørende spørsmål:

Er dette kjempestore beløp sikret mot verdiforringelse?

Svaret blir: Ingenlunde, dersom de førende stater i verden ennå en gang skulle finne seg beføyet til eller finne det påkrevet å devaluere sine valutaer.

I tilfelle en krise er det bare gullet

som er beskyttet mot verdiforringelse, og slik vil det alltid være. Derfor er det også forstemmende å se at vår

(Forts. side 7)

Jacobsen har begått «majestetsforbrytelser» i Hewinsboken!

Sier Den gamle marxist Sverre Løberg og går til injuriefelttog på monarkiets vegne med assistanse av DAGBLADET

Den søvnløse injuriant personlig

Det later til at den søvnløshet som Sverre Løberg etter eget sigende ble grepet av dan han leste den norske utgaven av Hewinsboken har hatt alvorlige komplikasjoner tilfølg. Så alvorlige at han drar land og strand rundt på det reneste injuriefelttoget. Det er Hans S. Jacobsen, der på vegne av Store Bjørn forlag har forestått utgivelsen av den norske utgaven av Quislingboken til den britiske publisist Ralp Hewins, som har vakt Løbergs vrede og har opphisset ham så han tydeligvis ikke lenger vet hva han sier.

Det startet i studentersamfundet i Bergen med efterfølgende utførlig gjengivelse av injuriene i **Dagbladet**, der som kjent alltid er «foran». Først etter en ukens redaksjonell overveielse slapp Jacobsen til med et lite tilsvarende med bladets minste og aller mest kompresse skrift på en bort-

gjemt plass. En liten forsikring er det godt å ha for DAGBLADET også! Det har jo høstet visse erfaringer på injurieområdet tidligere. Og Løberg er vel ikke nettopp noen ønskekilde?

Etter en avstikker til Nordstrand og en rekke andre steder, gikk stortingsmannen så fullstendig grasat i Studentersamfundet i Trondheim og atter var DAGBLADET på pletten med stort referat og veldig oppslag på første side.

Arbeiderpartiet har tydeligvis en særpreget type stortingsmenn. Vi minnes Varmanns uttalelser om Hewinsboken fra selveste stortingets talerstol, og her skal vi gi en prøve på kollega Løbergs slik DAGBLADET refererer dem:

«Når påtalemyndighetene får seg forelagt «Sengehesten» eller annen trådløs pornografi da uttaler de seg, men når de samme påtalemyndigheter blir bedt om å ta stilling til majestetsfor nærmelser, da forholder de seg tause», sa den gamle marxist og var dypt rystet på monarkiets vegne. Så rystet at han altså tydeligvis har gått til Aulie på fallrepet med en anmeldelse. For det må vel da ha vært Løberg som har bedt påtalemyndighetene «om å ta stilling til majestetsfor nærmelser.» Kanskje Aulie likevel har litt humoristisk sans siden han har latt det løbergske angiveri

(Forts. side 7)

Valutasjef Anders Melteig

DAGBLADET er også rystet — — —

Nasjonal Samling og 9. april 1940

Hva Skancke og Sundlo sa dengang

I forbindelse med diskusjonen som har vært ført om boken til Ralph Hewins og hans fremstilling av Quislings forhold 9. april, kan det ha sin interesse å gjengi følgende i et brev vi har mottatt fra en meget vel orientert mann:

«— Jeg driver på å anbefale boken (til Hewins) på det varmeste, og jeg har spesiell grunn til det fordi jeg kjenner, eller rettere sagt kjente, en del av de personer som er nevnt i boken og kan gi en del supplerende opplysninger.

For eksempel professor Skancke traff jeg 10. april kl. 9.30 og han spurte meg om jeg hadde hørt over radio at han var blitt utnevnt til kirke- og undervisningsminister. Noe jeg ikke hadde, men det var jo ikke usannsynlig etter omstendighetene. Vår samtale fant sted utenfor den gamle telegrafbygningen i Trondheim og han lurte på om det fantes noen mulighet for å få sendt et telegram til Oslo. Tyskerne hadde jo besatt bygningen, så det hadde jo sine vanskeligheter. Det er riktig som det står i boka at NS-ledelsen hadde vært samlet i Oslo 7. april 1940, og

som Skancke sa «hvis Quisling hadde hatt noe kjennskap til det som skulle komme, så ville det vært rimelig om flest mulig var blitt bedt om å bli igjen i Oslo etter møtet.»

Da Skancke stod for retten sendte jeg opplysningen til hans forsvarer, men fikk intet svar. Likedan var det med en del andre opplysninger som jeg skal komme tilbake til senere.

Jeg traff oberst Sundlo i Trondheim lørdag 5. april 1940. — «Nå, hvordan går det?» spurte jeg. — «Den veien høna sparker, men la oss håpe på det beste.» På mitt spørsmål om «nå må det vel for svingende bli mobilisering?» trakk Sundlo bare oppgitt på skuldrene.

En episode som inntraff der vi sto utenfor Misjons-hotellet illustrerer tydelig nok folks fedrelandssinn dengang, idet en med det brukne gevær nyttet anledningen til å spytte på Sundlo, som var i full uniform og skjelle ham ut for «sabelrasler» etc. Eneste svar Sundlo ga meg var: «Der ser du!» Det skulle ikke forundre meg om vedkommende ramp idag betraktes som en av de store heltene! —o—

Åndsterror i Fjernsynet

Fjernsynet presenterer med jevne mellomrom representanter for nasjonens åndelige elite på en slik måte at jeg føler det som jeg blir incorporert av deres herlighet eller gjennomlyses ved røntgen.

I jula var jeg to ganger vitne til at den hellige Franciscus åpenbarte seg i stråleglans. Om det kom av Reinsfjell-senderen, nordlyset, eller andre meteorologiske faktorer, er jeg ikke sikker på, men hos oss hadde han i hvert fall en lysning rundt hodet og en forklarelse over åsynet som jeg bare har sett på bilder av den guddommelige familie eller personer som har oppnådd den ære å bli kanonisert.

Helgenglorien lyste og flammet om hans hode og illuminerte sammen med juletreet hele stua og skapte en enestående julestemning: følelsen av åndelige og guddommelige krefters nærvær.

Bare et øyeblikk ble den vidunderlige åpenbaring brutt og mørket senket seg over hans hode. Det var i det øyeblikk han snakket

nedsettende om sin medfange, Hallesby fra Menighets-fakultetet, fordi han oppførte seg som han Utru da han spiste opp maten for han Tru. Da så vi på skjermen bare en gammel mann med høkerblikk til nestens brødbiter. Billedet mistet sin glans, ble gustent.

Vi bør få Franciscus-sendinger hver jul!

Biskop Per Juvkam forteller nå i Adresseavisen (12. jan. 1967) at Hallesby ga ham brødbiter på Grini og har slik gjenreist hans ettermæle.

Erik Bye og Sverre Løberg skrev bøker til jul, bestsellere. De opptre gjerne med munnspeil, Løberg nylig i fjernsynet med hele to munn, — uttrykk for hans melankolia under nasjonens frihetskamp. Han er jo pasifist. Under frigjøringen var visstnok de to sistnevnte herrer inne på barber- og frisørhåndverket. Det var de tyske soldaters kjæresten som hadde for langt hår og måtte klippes, til offentlig forlystelse.

Jeg tror å ha mange med meg når jeg uttrykker håpet

F.J.P. Veale 70 år

Våre lesere vil opp gjennom årene ha satt pris på de vel skrevne og vel underbyggede artikler vi har kunnet bringe av den britiske jurist og publisist F.J.P. Veale. Vår britiske venn fylte nylig 70 år og vi vil gjerne på egne og lesernes vegne bringe ham vår hjerteligste gratulasjon og de beste ønsker for fremtiden.

Veale representerer det beste i britisk lynne og sans for fair play. Under 1. verdenskrig deltok han i flåten, ble såret og måtte sette av det ene ben nedenfor kneet. Allerede i 1923 begynte han sin utrettelige kamp for sannhet og rett. Og den rett skulle gjelde også den gamle motstander Tyskland. Ellers var hans publisistiske virksomhet meget omfattende. Han har således skrevet en stor og anerkjent biografi over Fredrik den store og likeså en Leninbiografi. Etter annen verdenskrig rettet han et knusende angrep mot Nürnbergjustisen i den berømte bok «Advance to Barbarism», som er oversatt til en rekke språk. Han har også vært en flittig artikkelskribent og om verdien av innholdet i disse artikler behøver vi ikke fortelle våre lesere. De vil selv gjennom årene ha gledet seg over dem.

Det er folk som Veale som kan få selv en arg motstander av britisk politikk til å se med velvilje og beundring på dette germanske broderfolk.

Hvorledes er det
med

BLADPENGENE?

Har DE betalt?

om at vi snart må få se Bye og Løberg i Fjernsynet igjen — utstyrt med sakser.

Arne Årnes

Utuktens kultur?

Det synes å være temmelig dårlig bevendt med vår oppreklamerte aftenlandske kultur, hvortil det som kjent også hører visse moralbegreper, når man i overensstemmelse med tidens kulturelle krav finner det nødvendig å bygge kjempegledeshuser — slik som det i henhold til pressemeldinger ifjor er planlagt i Hamburg. Gledeshuser som blant det andre gledes-pikematerialet også skal operere med eksotiske kjøttvarer for mot tilsvarende skitne penger å kunne tilfredsstille lystene til de av samtidens kulturbærere som har penger nok til å kaste ut formuer på sine sexorgier.

I tidligere tider lot man seg her i landet dypt forskrekke over den såkalte «hvite slavehandel», som også fraktet tyske piker og kvinner til gledeshusene i Rio de Janeiro, Buenos Aires, San Francisco, Casablanca, Oran, Mar-seilles, Yoshiwara, Shanghai og Kairo.

Men som man ser skammer man seg ikke lenger over å kopiere hine internasjonale alfonser og bordelleiere, som lever av verdens skitneste forretning og klarer å bli rike, salongfåhige og aktede på lasten.

Vær så vennlig ikke å snakke til meg mere om aftenlandets såkalte opphøyede misjon.

Den er alt annet enn opphøyet når det nu også er blitt en del av denne opphøyede misjon å importere farvet kvinnemateriale fra fjernøsten, nærøsten og Afrika for å tilfredsstille perverse, men ellers rasehetsende, vellystinger i legaliserte palasser for ekteskapsbrudd og laster.

Det ville iallfall være langt bedre, edlere og mere almennyttige hvis disse aftenlandske kulturbærere isteden ville befatte seg med å skaffe boliger for den store masse av fattige, men fremdeles anstendige mennesker, for da ville man i det minste — trass i ubehagelige hendelser i Hitler-tiden — fremdeles i en viss utstrekning være stolte over det gamle ord «Am deutschen Wesen soll die Welt genesen.»

Men slik det i virkeligheten ser ut, så synes det heller å være tilfellet at våre vensbærere går den motsatte vei, det vill si veien til en Messalina, en Tiberius, en Caligula, som sammen med andre av datidens playboys, levedamer og perverse vellystinger sørget for at et stort verdensrike som engang skjenket menneskeheten den mest storartede kultur gikk i forråtnelse og forsvant.

Skal det nå være kommet

så langt hos oss også at man vil bli tvungen til å tale om «am deutschen Wesen soll die Welt verwesen»?

Et lands sikrede fremtid avhenger for en stor del av den aktelse og ærbødighet som enhver virkelig kulturell nasjon viser kvinnen.

Gledeshuser og storhandel med utukt tjener imidlertid på ingen måte til å styrke denne aktelse og ærbødighet, for den store masse av mennesker som ikke tar del i utvekstene til den fri «Wunderwirtschaft» erkjenner at tillatelsen til og fremme av slik «fortaksånd» er et bunnløst svineri, som absolutt ikke frembringer respekt for og kjærlighet til en statsstyrelse som for vinnings skyld er villig til tolerant å lukke øynene for en kultur-skjensels utvekster.

Oscar C. Pfaus,
Hamburg

FOLKEDOMSTOLEN I TV

Odd Bergfald i Aftenposten har den 18. feb. bekjentgjort sin mening. Han argumenterer bl. a. med:

«Dommene ved Folkedomstolen under krigstiden var den største rettsfornektelse i vår historie. Her møtte de «tiltalte» uten anstendig forsvar og dommene var gitt på forhånd.»

Om rettsfornektelse under krigstiden kan det sies meget — skavanker kan vel ha forekommet på begge sider, både den illegale og legale. Men «den største rettsfornektelse i vår historie» er nok uten sammenligning forberedelsen til og gjennomføringen av «rettsoppgjøret».

Merkelig at hr. Bergfald ikke skulle erindre det!

S.E.S.

Det går skitt med Zambia

Det pleier ikke gå rart med Englands protesjeer. En kan bare tenke på det Polen det startet verdenskrigen for. Nu er det Zambia som er ilde ute. De to største kobbermineselskaper i Zambia Roan Selection Trust og Anglo-American Corporation har måttet redusere produksjonen med 25 pst. En talsmann for selskapene meddelte at produksjonen daglig gikk tilbake med 500 tonn på grunn av den sterkt reduserte kulimport fra Rhodesia. Dette betød et daglig tap på ca. 460 000 Rand. Dertil kommer så de siste raseuroligheter i Zambia (som en ikke hører noe om i norsk dagspresse) hvorunder en hvit kvinne ble drept, og som førte til at over 100 hvite arbeidere har sagt opp sine stillinger. (African Express)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Minnekvernen som maler

Hele den ustvedtske stat i staten oppe på Marienlyst er etterhvert blitt til en eneste evig surrende minnekvern. Den surrer og går dag etter dag og produserer heltesoger på løpende bånd. Det finnes snart ikke så gebrekkelig en fortidslevning at den ikke trekkes frem i det kalde, ubarmhjertige fjernsynslyset utstyrt med passende helteglorie. Det er ufattelig at folk kan holde dette ut. Spesielt fordi den lille sannhetskjernen blir mindre og mindre etter hvert som man gir fantasien og ønskedrømmene absolutt frie tøyler.

Det siste vi ble presentert for i Fjernsynet var den berømmelige lærerstriden. Programmet ble høyt oppreklamert i pressen på forhånd. Det velsignede DAGBLADET er nesten ute av seg av begeistring over dette «utmerkede tilbakeblikk på Norge under okkupasjonen» som brødrene hos Ustvedt presterer. Kanskje bladet venter at det selv snart skal presenteres i helterollen? Dengang dets redaksjonelle leder var hjertevenn av Presseabteilungs Moser, dengang det lot sitt trykkeripersonale leve av å trykke «nazipropagandaen» i NORSK ARBEIDSLIV og dets styre samtidig leiet ut sitt ekspedisjonslokale til samme publikasjon. En klarer nok å få noe storveies i heltefaget ut av det også.

Om lærerprogrammet gjelder det samme som om alle de andre, at det var en kjerne av sannhet presentert i en saus av uefterrettelighet og fortielse. Hvorfor skulle man for eksempel fremstille lærernes lidelseshistorie på Kirkenes i et isnende vinterlandskap med metervis av sne, når oppholdet i virkeligheten fant sted fra vår til høst? Ja, da den vinter vi fikk se på skjermen nærmest, så bøyet jo i virkeligheten alle de arresterte kne og skrev under. Slik de var villig til også før SKJÆRSTAD forlot Trondheim, men Terboven nektet dem å gjøre. Det var derimot noen andre som virkelig levde under slike forhold som Fjernsynet fremstillet det — midtvinters fra midten av desember til midten av mars, forlagt i små iskalde sommerbordhytter ved Pasvikelven. Det var mobiliserte manskaper av nøytralitetsvakten 1939 til 40 som skulle passe på at ikke de røde russiske venner «gikk videre» under overfallet på Finnland. Kanskje det var lærere med blant disse virkelige Finnmarkshelter også, men de kan vel ikke brukes i etterkrigspropagandaen siden de var mobilisert mot de røde som man i 1945 godvillig og jublende slapp inn over grensen. At katastrofen på grunn av forhold andre steder i verden uteble er ingen unnskyldning for de lettsindige. Det var lykken som var bedre enn forstanden.

Ellers skal vi ikke lage mere skår i gleden for de lærere som ikke føler mere ansvar overfor sannhet og rett enn at de uten protest lærer ungdommen opp i en historie som de må vite er forfalsket og ellers soler seg i glansen av den heroiske dåd å bli arrestert — til og med rent tilfeldig som det het i Fjernsynet. En stor del av dette blads lesekrets har også vært arrestert. Det gjør intet inntrykk på dem å høre om lærere som måtte åle i snen. Mange av oss har ålet i grov pukksten etter at snebarbariet var avskaffet, og vi ville nok alle sammen foretrukket sneen. Vi har også måttet jobbe i hårdt arbeide i skogen, på veier og i jordbruket. Vi synes ikke mere synd på de protesterende lærere enn på våre tvangsarbeidskamerater. For lærere er vel ikke sartere vesener enn andre og har vel ikke noe spesialkrav på å få sitte på kateteret med kalosjer og pulsvanter i krig som i fred.

Bigamiloven

Kan redaksjonen gi opplysning om enten bigamiloven er opphevet eller om den fremdeles står ved makt.

Den ble jo vedtatt av Londonregjeringen, med slike juridiske kapasiteter som høyesterettsjustitiarius Terje Wold og borgerdådsmedalje-bæreren Trygve Lie i sin midte. Det het at det var en slås nødtilstand som gjorde denne lov berettiget. — Å du for et borgerdådsverk!

Vi er interessert i å få vite om loven er opphevet, og i så tilfelle når og på hvilken måte, eller om den fremdeles er i funksjon, slik at vi fortsatt kan ha flere koner her i landet slik som buskmenne har det i Afrika.

J.B.

Vi får vel overlate til Terje Wold, vårt rettsvesens høye vokter å svare på dette. Men vi skulle tro at som loven ble født i dølgsmål borte i England, så er den vel også skaffet av veien i dølgsmål ved de tanre landsforsvareres tilbakekomst.

Red.

VALGET

Einar Gerhardsen kom tilbake fra tysk konsentrasjonsleir før 2. verdenskrig var slutt. —

Han hadde valget i 1945. Einar Gerhardsen valgte makten istedenfor lovens bud.

At Einar Gerhardsen med frue i fjernsynsprogram 26. februar 1967 ønsket fremført dikterpresten Anders Hovdens «Landkjenning», er en skjærende ironi. For: Hadde Anders Hovden levd til krigen var slutt, ville også han fått føle makten i form av norske konsentrasjonsleire, og måtte tåle fornedrelse til det ukjennelige.

Anders Hovden var blant de nordmenn som sluttet opp om Vidkun Quisling.

M.

Og når det gjelder dette som DAGBLADET skriver om at lærerstriden og kirkestriden ble en slik inspirasjon, så må en riktig ha lov til å spørre hvem det ble en inspirasjon for. Bladet er inne på svaret når det anfører at «etter okkupasjonen er det blitt tydelig dokumentert at Terboven og hans tilhengere (hvem nu det måtte være?) så med stor tilfredshet på dette». En kunne med god grunn tilføye at han ikke bare så på det med tilfredshet, men at han selv satte det iscene for å hindre den tilbakekalling han allerede hadde fått av Hitler. For var det for eksempel ikke slik at Berggrav først satte igang kirkestriden etter å ha konferert med Terboven om den

FRA EN UNGDOM:

Historiforfalskningen og vi

Siden fredens utbrudd i 1945 har myndighetene i vårt land bevisst og med omhu forsøkt etter beste evne å røklegge og forvrengte historiske fakta angående forspillet, krigshandlingene og eklatante lovbrudd fra «de seirendes» side. Dette ved hjelp av vår ensrettede presse og kringkasting, samt sensurert historieskrivning. Hvorfor all denne fordekthet?

Det er svært nærliggende å tro, og det vet alle vel informerte, at de som var med på «den rette sida» har sine svin på skogen, og det temmelig store flokker. Men hvorfor kan det idag ikke lettes litt på sløret, slik at almenheten får adgang til kjensgjerningene? Det er selvfølgelig naivt å spørre slik når vi vet at det kommer i høyeste grad til å bli kompromitterende for mennesker som idag sitter i høye stillinger innen statsadministrasjonen.

Hvordan kan det henge sammen at en rettsstat, som Norge etter sigende skal være, kan dømme en stor folkegruppe etter tilbakevirkende lover, og lover som strider mot menneskerettighetene? Dette er ufattelig, men dog en kjensgjerning.

Denne tragedie er blitt satt iscene for utelukkende å lede oppmerksomheten bort fra dem som hadde skylden for vår ulykke i april dagene i 1940. Når skal dette faktum med all sin gru gå opp for vårt folk?

Hvordan reagerer så ungdommen på all denne historieforfalskningen?

Som man dessverre måtte vente: positivt. Den har fra barnsben av og gjennom alle skoleår blitt flasket opp med løgner angående 2. verdenskrig. Selv om det har vært noen enslige svaler som ikke har svelget både agn og krok, er disse i desidert mindretall. Som bekjent er det lettest å slutte seg til det store ulvekolet.

Vi som er for unge til å huske noe fra krigens dager og tiden umiddelbart etter, men likevel ser usannhetene og skjenslene som ble begått i rettferdighetens navn, må gjøre noe for å vekke de

eventuelle tyske reaksjon? Og fått grønt lys?

Vi bare minnes og spør slik som alle de andre. Berggrav kan riktignok ikke svare lenger, men kanskje noen andre kan fortelle om det hemmelige spill som førte til at den blodige Terboven fikk grassere videre i Norge — det spill som nu fremstilles som ekte patriotisme.

døve og blinde fra dvalen. Dette er et stort løft som krever manns mot og standhaftighet, men er samtidig et historiens og moralens krav til oss unge. Vi må ikke la oss lede til å tro at NS-folk og tyskere er store busemenn, mens jøssinger og deslike er utstyrt med glorie og englevinger. Så enkelt er det dog ikke!

Hallvard M. Paasche

«Narkotikapiken»

Sitter og hører nyheter i radioen og der meldes om en norsk kvinne-spire som er huket for narkotikasmugling i Tyrkia. Det lyder som om Norsk Rikskringkasting er meget bekymret for den unge forbryterske og en får inntrykk av en «formildende omstendighet» — den at hun ikke selv har brukt av giftstoffet, og at her må man søke om nedsettelse av straffen og aller helst benådning; hvilket er utlagt: Kjære forvillende unge brødre og søstre av den edle jøssingstamme, bare forsøk dere på denne næringsveien, vi skal prøve å redde dere.

Det at hun selv ikke har brukt narkotika er, etter min mening, det motsatte av formildende. Brukt på seg selv, skader det en selv og i mindre mon andre, mens man, som «langer», tjener penger på andres ulykke, hvilket er avskyelig umoralsk.

Professor Hallesby «likte ikke bigamiloven», men siden det var kommunismens redningsmenn som laget den ulovlige loven, så fikk den i Guds navn passere. Nei, da var pietistene på Jæren langt mer renhårige: De ble minnet om at Jesus gjorde vin av vann. «Me veid at Jesus gjorde dette, men me likja da inkje». De våget å kritisere selv ham. Hallesby våget mindre. Norsk Rikskringkasting våger enda mer enn jærbuene, den viser «silkefront» mot spekulanter i menneskers dårskap og «isfront» mot frontkjempere som fullt lovlig tillot seg å bekjempe kommunismen. Et spørsmål til kirke og undervisningsministeren: Er det frimurere som styrer i Norsk Rikskringkasting?

På reise 24. feb. 1967.

Axel Skuggevik

PEKINGENDER

9 måneder gamle til salgs.

Eksp. anviser

Krigføeringsproblemet 1940–1945

En redegjørelse bygget på kjensgjerninger og solide kilder av avdøde major og byråsjef i Forsvarsdepartementet Finn Kjelstrup

15.

I samsvar med det faktiske og folkerettslige forhold har hverken England eller Sovjet-Samveldet ansett Norge som statlig krigførende etter kapitulasjonen, og har på forskjellig vis tilkjennegitt dette. Således har **Bevin** i Sikkerhetsrådets møte 5. feb. 1946 fremholdt at kun Grenland kjempet på Englands side i 1940/41. Jfr. dessuten den engelske ambassadør **Collier's¹⁾** og **Mr. Churchills²⁾** takk på Englands vegne for den norske frivillige deltagelse i Englands kamp (en begrensning som H.M. Kongen akviesserte ved i sine svar³⁾ til begge herrer), — videre den engelske okkupasjon etter frigjøringen med fullmakt til innblanding også i interne norske rettsforhold (en fullmakt som også Sovjet-Samveldet hadde i Nord-Norge.) Andre kriterier for det engelske syn på Norges krigspolitiske stilling var bl. a. den norske betaling av leie til England for tyske etablissementer i Norge og den engelske ødeleggelse av tysk krigsmateriell og tyske befestningsanlegg⁴⁾ m. v. av betydning for Norges forsvar. Hvis Norge hadde vært anerkjent som alliert krigførende stat, ville England måttet innrømme den norske stat bytterett under den tyske kapitulasjon som foran antydte i uttalelse fra folkerettsekspert.

¹⁾ «Nå da demobiliseringen av de britiske tropper som kjempet i den siste krig i det vesentlige er avsluttet, ønsker min regjering offentlig å gi uttrykk for sin takk til de norske borgere som frivillig deltok i de britiske krigsanstrengheter ved tjenestegjøring i de britiske styrker, eller i sivilt krigsarbeide på britisk territorium» (officielt i alle norske aviser 20. aug. 1946).

²⁾ Churchill i Oslo 11. mai 48: «Stor-Britannia sto ikke alene i 1940. Vi hadde den norske handelsflåte ved vår side.»

³⁾ I Kongens svar av 6. sept. 1946 heter det bl. a.: «Jeg takker for Englands bistand som gjorde det naturlig at mine landsmenn deltok i de britiske krigsanstrengheter så langt det var mulig.» M.a.o. en åpen innrømmelse av den norske deltageres karakter.

⁴⁾ Det engelske krav om ødeleggelse av u-båtbunkersene i

Trondheimsfjorden og Laksevåg viser at England regnet med at disse anlegg i tilfelle av krig øst-vest ville komme i østs besittelse. Denne mulighet er på grunn av Norges medlemskap i «Nato» (som nødvendiggjør øyeblikkelig øst-angrep på Norge ved krigsutbrudd) selvsagt fortsatt tilstede.

På **Sovjet-Samveldets** vegne fremholdt **Molotov** under en Pariserkonferanse i 1946 at Norge ikke hadde krav på krigsskadeserstatning⁵⁾, da det ikke hadde vært krigførende (Dagbladet 20. mai 1946). Forsvaret mot invasjonen ble således betraktet alene som pliktmessig nøytralitetsforsvar. Norge har derfor — i likhet med Danmark — ikke hatt sete i det allierte kontrollråd for Tyskland.

⁵⁾ Tilsvarende påstand er ikke fremsatt fra engelsk side. Ble Norges krav på erstatning fra Tyskland avvist, måtte jo landet ha et rimelig krav på sådan erstatning fra England, som bevislig planmessig trakk Norge inn i krigen.

At Norge ikke var alliert med vestmaktene fremgår av U. K. 2, s. 295: «Det er i denne forbindelse av betydning straks å presisere at det ikke ble sluttet allianser av noen art mellom Norge og vestmaktene etter krigsutbruddet.»

Det svenske syn på Norges krigspolitiske stilling fremgår av Sveriges samtykke til utdannelse av de norske «polititropper», jfr. Haagkonv. V, art 4⁶⁾. Den oppfatning av forholdet som denne ordning var utslag av deltes, som foran nevnt, også av vestmaktene og Sovjet-Samveldet og stemte med det

prinsipielle tyske syn på saken. Det var en naturlig konsekvens av denne synsmåte at tyskerne i Norge kapitulerte overfor **England** og at den norske stat etter frigjøringen på forskjellig vis kom i avhengighetsforhold⁷⁾ til de nye okkuranter.

⁶⁾ «Avdelinger av kombattanter må ikke dannes, ei heller innrulleringskontorer åpnes til fordel for de krigførende på nøytral maktsterritorium.»

⁷⁾ I Stortingsmelding nr. 64 1950, bilag 1, s. 11—12, har riksadvokaten opplyst at britene rekvirerte Akershus Landsfengsel 20. juni 1945, og brukte det som politisk fengsel til juni 1946. Fengslet var da belagt med de samme kategorier som tidligere, dvs. fanger som normalt skulle inngå under den norske regjeringens jurisdiksjon, hvis Norge var ansett som alliert og suverent. Blant fangene var også nordmenn. Om fengslingskjennelse var avsagt er ikke opplyst. Det må antas å være avtalen av 16. mai 1944 som har vært ansett som hjemmel for denne utenlandske innblanding i norske, interne rettsforhold. Hjemmefrontens ledelse hadde i brev (Forts. side 8)

Men ute ved fronten gikk krigen videre også julaften. Dette er en tegning som Finn Wigfors laget i sin tid og som han kalte «Julenatt»

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian.

Ikke engang i garderoben fikk vi fred for både amatør-artister og tilskuere stormet inn bak kulissene for å takke oss. Det ble nesten like megen dramatik bak som den vi hadde forsøkt oss på foran kulissene. Alle sammen forega å være villt begeistret for «harens redsel og endelige død».

Den første som ga sitt bifall tilkjenne var den tyske konferensier som må ha vært en stor beundrer av dans, for han påsto med påtatt eller oppriktig alvor at han «skulle ønske å kunne danse som deg» idet han henvendte seg til meg mens han hadde tårer i øynene.

— «Jeg har selv opplevd en slik scene da jeg første gang var på jakt i mitt hjemland, Tyskland», forsikret han meg.

— «Bra utført kamerat,» sa den rumenske fløytespilleren idet han slo meg på skulderen. «Du så faktisk ut som et levende varmblodig vesen med naken hud som spratt omkring på scenen og efterlignet haren.» Også mange av tilskuerne roste meg og de påsto at denne hare-dansen skilte seg fordelaktig ut fra alle de øvrige artisters opptreden.

Til min forbauselse så jeg nu selve generalen nærme

seg meg, han som jo hadde skjenket meg trofeet av den avlivede hare. Idet han trykket min hånd forsikret han meg at han var særlig begeistret for min haredans. «— Du er en spenstig danser og efterligner ypperlig dyrenes vitalitet i bevegelse og uttrykk», la han til. Og jeg la merke til at han selv og hans ledsager så ganske fornøyde ut da de forlot scenen. Ja, kunsten er nok en stor ting, forsto jeg.

Den farvesprakende fest ble avsluttet med dans i all gemyttelighet i salen. Både militære, krigsfanger og den sivile befolkning i landsbyen hvirvlet om hverandre uten tanke på krigens tidligere fiendskap. Det ble danset til langt på kvelden og de tilstedeværende moret seg stort sett alle sammen, som om det ikke var krig. Tyskerne sa heller ingenting til vår flørtning med de sivile jentene. Men så ga overkommandoen oss ordre til å begi oss til skolen og dermed løste hele festatmosfæren seg opp i den dagligdagse trivialitet.

Allerede den følgende dag fikk vi besøk av hele overkommandoen med generalen i spissen. Og da fikk vi beskjed om at enhver i arbeidskompaniet skulle få en lønning på 60 kroner i måneden. I virkeligheten fikk vi utbetalt bare halvparten, tredve kroner, mens den annen halvpart ble overført til en av tyskerne opprettede «sparebank» med løfte om utbetaling av det resterende beløp så snart arbeidet var blitt fullført. Men som tingene nå engang var, følte vi oss tilfredse med de tredve kronene som en slags lommepenger. Tyskerne hadde også bedret leveforholdene for de sivile i landsbyen, noe som selvsagt endret hele atmosfæren til det bedre. Derfor gikk både vi og sivilbefolkningen løs på de arbeidsoppgaver som foresto med liv og lyst. Og dermed var alle parter tilfredse. Senere fikk vi høre at også alle de øvrige arbeidskompanier på den Kertsjinske halvøya hadde fått seg utbetalt den samme lønning som vi i vårt arbeidskompani.

DEN FØRSTE JUL

En dag i desember fikk vi beskjed om at i tre dager skulle vi få fri fra arbeidet. Tyskerne skulle feire en stor fest som de kaldte Weihnachten, et helt ukjent begrep for oss, som var krigsfanger. På den halvdel av landsbyen hvor tyskerne hadde opp-

(Forts. side 6)

OLAF HOLM:

«Justismordenes epoke»

Hambro

«Dømmer ikke» — «for at
I ikke skal dømmes»

O. H. LANGE LAND

I

Det er prost Hedem som i «Farmand» bruker disse betegnende ord om den tid vi lever i siden 1945.

Det reiser igjen spørsmålet: Hvem er epokens opphavsmenn?

Der foreligger en rekke «selvangivelser» på dette området, som formentlig er avgitt på tro og ære og således ingen kan føle seg støtt over uten å ha slett samvittighet som medskyldig.

De taler for seg selv.

II

Avd. C. Joachim Hambro utga i sin tid sine «Dagboksblade» fra dagene 1.—23. juni 1945.

Han har, viser det seg, strevet trutt og hardt med å få innført dødsstraff og bragt

Bispen med den nasjonale ropert

den på bane under forskjellige forhold ikke mindre enn 10 — ti — ganger i denne korte tid, for å få den vedtatt for folkets rettsfølelse fikk tid til å reise seg og stille seg hindrende iveien.

Sitat fra s. 23: «Fikk man loven opp nu ville den bli vedtatt mot 5—6 stemmer. Kom den opp neste år risikerte (!) man at dødsstraffen ble forkastet eller vedtatt med et meget knepent flertall. De var begge enige.» (Arntzen og Solem). Folkets talerør, dagspressen ble i samme øyemed tatt under sjokkbehandling, noe de nå så smått kommer over. Da det lykkedes forfatteren i samme slengen også å få frattatt NS-folkene stemmeretten, så var Høyrepartiets skjebne for de påfølgende tyve år beseglet og «ørkenvandringen» begynt.

III

Boken gir forøvrig et interessant (kanskje også lærerrikt) innblikk i livet i den hjemlige politiske sandkasse. De mange infame personlige spark til høyre og venstre vil nok «ergre de store, men enkelte små vil det more». Boken er å anbefale både for dem som holder seg for ørene, blir rasende eller furter overfor kjensgjerningene og ennvidere for dem, som har sans for livets komikk i disse tidene.

IV

Avd. Erik Solem (jfr. Hewinsboken s. 381-382) er med sin for anledningen «rommelige» fortolkning av Grunnloven forlengst lagt på is. Hans navn nevnes ikke og han er havnet «der isunne brunne blå», for å bruke Draunkvedets ord om domare, som fellede domane range. Hans «selvangivelse» foreligger i referatet av saken mot Vidkun Quisling. Les dette uhyggelige dokument, den som orker. Forklaringen? Psykopat, vil mange si, innvald på sjelen.

Solem

Madagaskar som jødisk nasjonalstat

Den polske plan fra 1939 som også den tyske riksregjering gikk inn for helt til krigsutvidelsen umuliggjorde den

var det ganske andre planer enn utryddelse som forelå når det gjaldt jødeproblemet. Den tyske forfatter og samtidsskriver Heinrich Härtle behandler i sin bok «Freispruch für Deutschland» også dette spørsmål og vi tillater oss å gjengi fra boken:

«Madagaskar eller Auschwitz?»

Til inn i de første krigsårene ble det også overveiet og allerede forberedt en plan, som ennå en gang slående beviser at man heller tilstrebet en zionistisk løsning enn en utryddelse: Madagaskarprosjektet. Det dukket opp i Nürnberg ved forhøret av referenten fra rikspropagandaministeriet von Schirmeister.

Det har vært laget storblest igjen i norske aviser omkring den forestående prosess i Tyskland mot Gestaposefjen i Norge under okkupasjonen, Reinhardt. Han skal tiltales, i likhet med sin Amsterdamkollega for bl. a. å ha forestått borttransporten av jøder «til utryddelsesleirene», som det heter. Det forutsettes altså uten videre både at det fra den tyske statsledelses side var anordnet drap på jøder og at de enkelte tjenestemenn i Gestapo var kjent med dette.

Disse transporter ble naturligvis satt igang etter ordre og Reinhardt utførte altså når det gjelder dette tiltalepunkt bare ordre, på samme måte som en rekke norske politifolk etter ordre deltok i arrestasjonene. Og vi sikter da ikke til Stapofolk, som jo

har fått sitt forhold behandlet ved rettene, men til det ordinære politi. Det kunne kanskje være en tanke for vår nidkjære påtalemyndighet å undersøke om noen av dem fremdeles er i polititjeneste med attest for nasjonal holdning m. v.

Men, la nu dette fare. Det er en kjensgjerning at iallfall til nær opptil det tidspunkt da disse transporter foregikk

«Dr. Fritz: Herr vitne! Hvertil skulle jødene evakueres i henhold til uttalelser av dr. Goebels?»

Von Schirmeister: Helt inntil slutten av det første år av Russlandfelttoget nevnte dr. Goebels gjentatte ganger i de av ham ledede møter Madagaskarplanen. Senere endret han det og sa at det skulle dannes en egen jødisk stat i Østen og at jødene da ville komme dit.»

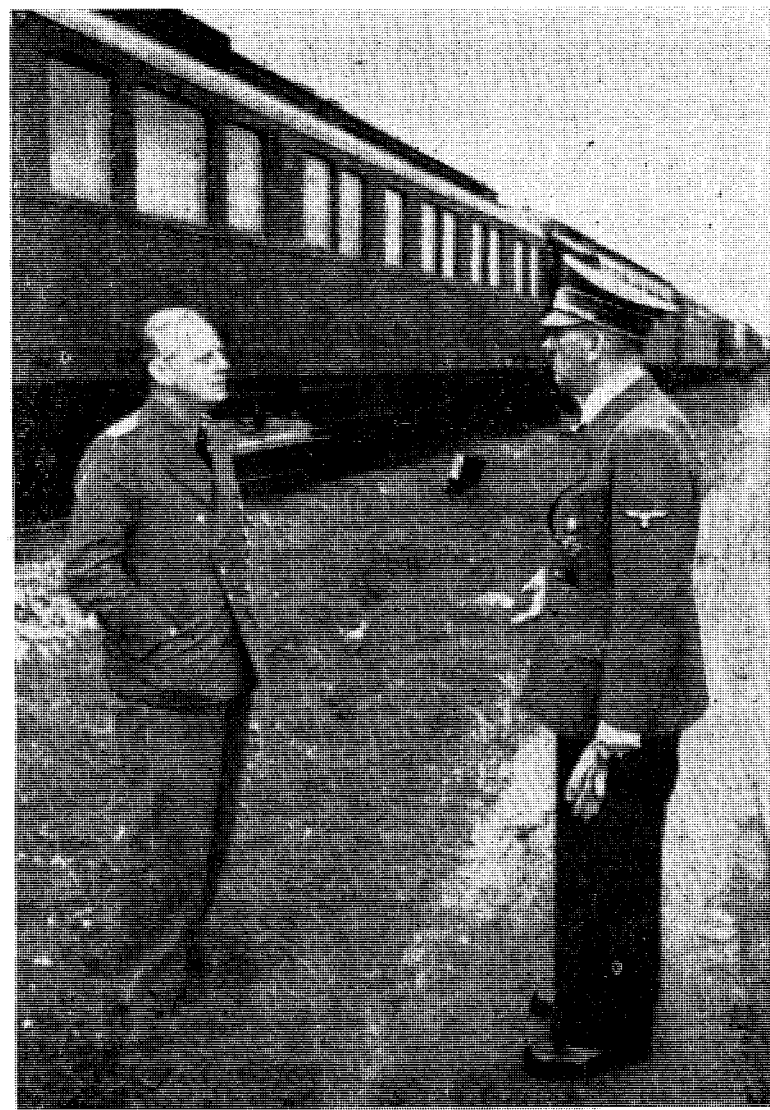
V

Så kommer der en tredje «selvangivelse» blant de ballonger, som luften er sivet ut av, og som derfor for tiden søkes blåst opp igjen. Fhv. biskop Berggrav etterlot seg «Folkedommen over NS». Den ble straks til folkedommen over ham selv. Menigmann er ikke så dum, som politikere av hans type synes å tro.

B. fikk forleden i et gjenreisningsforsøk attest for å ha vært en kristen mann. En nokså merkverdig attest for en biskop. Men forholdet er altså tvilsomt!

VI

Der finnes også andre «selvangivelser». De kan komme en annen gang.

Ribbentrop sammen med Hitler

Madagasker som jødisk nasjonalstat

Ennu for året 1942 (jøde-transportene fra Norge fant sted høsten 1942) bekrefter forhøret av Ribbentrop eksistensen av Madagaskarplanen:

«Von Ribbentrop: Der Führer hadde dengang den plan å evakuere jødene fra hele Europa enten til Nordafrika — eller det var også tale om Madagaskar. Han ga meg ordre til å tre i kontakt med forskjellige regjeringer og såvidt mulig å istandbringe jødernes utvandring — —»

Fru professor **Arendt** (jøde) beretter at man i september 1939, i likhet med i Sovjet-samveldet, også ville stifte en egen autonom jødestat i Polen. I september 1939 overveiet Eichmann og dr. Stahlecker planen om å utskille et størst mulig område i Polen og å proklamere dette som en autonom jødestat, et protektorat. De gikk til Heydrich, denne erklærte seg enig og oppfordret dem til å arbeide videre med saken. (Hannah Arendt: «Eichmann in Jerusalem»)

Et ytterligere forsøk på å finne en løsning som ikke var vesensfremmed for zionismen, hadde så Madagaskarplanen vært. Eichmann ville «få fast grunn og jord under føttene på jødene.» Planen om å evakuere de 4 millioner jøder fra Europa til den franske øy foran sørkysten av Afrika, var oppstått i utenriksdepartementet og så blitt ekspedert videre til Reichssicherheitshauptamt. Eichmann hevdet alltid at hans plan allerede var blitt drømt før av den jødiske forkjemper for jødestatidéen, Theodor Herzl.

Denne drøm er riktignok ikke blitt drømt av Theodor Herzl, men av den polske regjering, som i 1939 ga en kommisjon i oppdrag å undersøke om man ikke kunne frakte 3 millioner polske jøder til Madagaskar.

Også George Bonnet, den franske utenriksminister, overveiet prosjektet å sende de rundt regnet 200 000 utenlandske jøder i Frankrike til de franske kolonier. I 1938 rådslo han til og med med sin tyske kollega Ribbentrop om dette prosjekt. Hannah Arendt lager så denne sammenfatning:

«Iallfall ble Eichmann sommeren 1940 da hans utvandringsbe- drift var kommet i fullstendig stillstand anvist å utarbeide en plan for evakueringen av 4 millioner jøder til Madagaskar, og inntil begynnelsen av felt- toget mot Russland synes dette prosjekt å ha lagt beslag på størsteparten av hans tid.»

Den franske utenriksminister Bonnet tenkte også på Madagaskar som jødisk nasjonalstat

Fru professor Arendt, som på forskjellige steder ikke kan gi avkall på tendensiøse kollektivbeskyldninger mot det tyske folk, merker naturligvis at Madagaskarprosjektet ødelegger den møyssomelig oppkonstruerte «utryddelsesplan». Hun vil derfor gjerne senere fremstille den som «maskering av utryddelsen». Hvorfor en slik maskering skulle være nødvendig eller viktig, klarer hun ikke å legge frem overbevisende. Sluttelig motbeviser hennes vitne Eichmann hennes tvangsforestilling idet han — som hele tiden frimodig tilstod sine forgåelser — helt til det siste fastholdt at Madagaskarplanen av de ansvarlige instanser ble forberedt og først ble umulig ved krigsutvidelsen.

Interessant er herunder argumentet fra den ellers så fornuftige forfatterinne, at transporten av millioner av jøder dengang var blitt ugjennomførlig, fordi Englands flåte behersket Atlanterhavet. Vil hun dermed ha sagt at den engelske regjering med militærmakt hindret redningen av 4 millioner jøder?

Hun beviser med dette bare på sin måte, at krig og jødeproblem henger uadskillelig sammen. Hvis det tyske fredstilbud til England og Frankrike etter seiren over Polen, og til England etter seiren over Frankrike var blitt antatt, ville alle politiske og militære forutsetninger være sikret likeoverfor Frankrike, til hvis kolonirike Madagaskar hørte, til å løse jødespørsmålet gjennom dette prosjekt uten menneskeofre.

Efter Amerikas og Sovjet-samveldets krigsinntreden var det for sent. 5. mai 1942

besatte England uten hensyn tagen til Frankrike Madagaskar ved et overfall.

Den jødiske forfatter **Burg** bekrefter at man bearbeidet Madagaskarplanen ikke bare i tjenestestedene for utvandring, men også i det tyske utenriksdepartementet:

«Legasjonsråd Rademacher, som i 1939 overtok referatet for jødisk utvandring, hevdet overfor Hitler personlig, at understøttelsen av zionistene bragte de tradisjonelle tysk-arabiske forbindelser i fare. Allerede 15. august 1940 ble Madagaskarplanen skriftlig fiksert. En måned tidligere, 12. juli 1940, ble det av den tyske riksregjering protokollert en detaljert plan for den jødiske utvandring. (J. G. Burg: «Schuld und Schicksal»)

Også i «Hitlers Tischgesprächen» dukker Madagaskarplanen opp. Det er riktignok ikke bevist at forfatteren dr. Henry **Picker** eksakt gjengir ordlyden av samtaler. Sannsynligvis er forskjellige uttalelser tendensiøst skjerpet. Ifølge hele sin mentalitet hadde Picker dog sikkert ingen foranledning til å endre det saklige innhold i dette tilfelle. 24. juli 1942 tok Hitler der stilling til jødespørsmålet på følgende måte:

«I denne annen verdenskrig, som er en kamp på liv og død, må det aldri glemmes at verdensjødedommen etter verdenszionistkongressens og dens leder Chaim Weizmanns krigserklæring (i hans budskap til Englands premierminister Chamberlain) er nasjonalsosialismens mest forbitrede motstander, fiende nr. 1. Jødedommen søkte Europa av økonomiske grunner, Europa må imidlertid avvise den om så bare av egoistiske grunner, idet jødedommen rasemesig sett er hardere. Etter krigens avslutning ville han stille seg rigorøst på det standpunkt at han slo istykker by etter by hvis de skitne jøder ikke kom frem og utvandret til Madagaskar eller en annen lignende jødisk nasjonalstat.»

Så anstøtelig Hitlers rabiate språk (slik Picker gjengir det) enn synes, så gir uttalelsen iallfall på ingen måte noe bevis for en utryddelsesplan, hverken i krigstiden eller etterkrigstiden.

17. juni 1941 nevnte Hitler Madagaskar i en samtale med Mussolini. Det var til og med en av de foreløpige betingelser for en fredsavtale med Frankrike, at Frankrike skulle avstå kolonien Madagaskar som jødisk statsområde. Så sent som 21. august 1942 dukker Madagaskarplanen opp i en skrivelse fra

understatssekretær Luther i utenriksdepartementet.

En sammenligning mellom Madagaskar og Palestina lar grunnleggelsen av en jødisk nasjonalstat på denne øy fremtre som meget gunstigere. Oppfanatisert av religiøs-politisk messianisme, har den jødiske ledelse villet stifte sin jødestat akkurat der hvor det bare kunne gjennomtvinges med krig og hvor den må bli truet av permanent krigsfare fra alle kanter. Amerika, Sovjetsamveldet og spesielt England hjalp til med å realisere dette fantastiske prosjekt med våpenmakt.

Langt mindre farlig, økonomisk fornuftigere og mere utsiktsrikt, samt mindre politisk risikabelt ville derimot virkeliggjørelsen av Madagaskarplanen ha vært. Hadde man realisert den, så ville det aldri ha kommet til noe Auschwitz!

William S. Schlamm skriver med rette, at Israel først kan være sikret mot den arabiske opposisjon med et folketall på 5—6 millioner. Når imidlertid allerede denne stat på 2 millioner bare har kunnet opprettes og opprettholdes fordi utenlandske makter hindrer araberne i å fordrive de jødiske inntrengere igjen, hvorledes skulle disse da være rede til å avvente at jødene tredoblet sitt antall?

Noen tall vil vise faren ved dette eksperiment! Israels arabiske naboer teller ca. 70 millioner i et område på 7 800 000 kvadratkilometer. Israel derimot har bare 2 millioner innbyggere på ialt 20 000 kv. km. Og bak Israels arabiske fiender står 400 millioner muhammedanere med samme sinnelag.

Sammenlign så Madagaskar med dette. Den er jordens fjerde største øy, med rundt regnet 600 000 kv. km., tre ganger så stor som den engelske øy, tyve ganger så stor som Belgia! Sør-Madagaskar, som med 240 000 kv.km. er tolv ganger så stor som Palestina, gjemmer jomfruelig land, rike jordskatter og gunstige utsikter for jordbruk og fedrift. Ulike mere fordelaktig på alle områder enn det nuværende zionistiske territorium!

Det vil sannelig neppe noensinne by seg en så gunstig anledning for en jødisk nasjonalstat på Madagaskar som i 1940/41.

I en etterfølgende artikkel skal vi bringe nok et par avsnitt fra Härtles interessante bok, deriblant en utredning av spørsmålet «Endlösung».

Härtles bok kan ellers bestilles i FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. Prisen er kr. 48,— innbundet. Den er på 345 sider illustrert.

*

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

rettet et slags standkvarter ble der gjort svære forberedelser. De var så opptatt med dette at de ikke enst arbeidet så meget. I to uker hadde de gått og ventet på feiringen av denne store årets høytid. Men tyskernes overkommando glemte ikke oss heller. Allerede dagen før Julaften kjørte tyskerne en lastebil fullastet med julevarer inn på skolens gårdsrør. De hadde tatt med seg det obligatoriske juletre som ikke er så helt ukjent enkelte steder i Sovjet. Det gikk da opp for oss at det dreiet seg om julefesten, som man i Sovjet pleier å feire nyttårsdag, da man hviler, for å gå igang med arbeidet igjen 2. nyttårsdag. Jul var under stalinregimet ingen alminnelig høytid i Sovjet. Og annen januar befant sovjetborgeren seg på ny bak maskiner og skrivebord.

For oss krigsfanger kom denne julefesten som en overraskelse. Vi som holdt til på skolen fikk beskjed om at vi skulle forberede oss til julefeiringen. Dermed gikk vi i gang med å åpne pakkene og pynte julebordet med de vel-smakende julevarer og samtidig også juletre. En tysk baker ble spesielt sendt over til oss på skolen for å bake kaker etter tysk oppskrift. Vår egen mesterkokk, Aram, fikk ordre om å tilberede en nasjonalrett som vi armeniere satte pris på. Imens var vi hver for oss opptatt med å fikse på våre slitte klær og alle var vi i godt humør som man ofte er foran feiringen av en festdag.

Julaften kom en del tyske offiserer til oss på skolen hvor alt var klart til feiringen av Julen. En av de tyske offiserer holdt en tale hvorunder han forklarte at i disse dager feires over hele Europa Julen. I desember faller Kristi fødsel og av denne grunn er Juledagen en hellig dag. For oss yngre krigsfanger som var vokset opp under stalinistenes kampanje mot religionen siden begynnelsen av tredveårene, var dette noe nytt. Under det stalinistiske regime var julefeiringen på en viss måte holdt hemmelig. De sinnsyke stalinister anså tydeligvis folket for underutviklet og hadde forsøkt å holde borte fra det alt som het folketradisjon og derunder også religion. Tyskerne kjente tydeligvis til at sovjet-folket ikke visste at over hele

VA BANQUE - -

(Forts. fra side 1.)

gullbeholdning fra 1953 er redusert til 136,7 millioner eller med **118,6 millioner kr.**

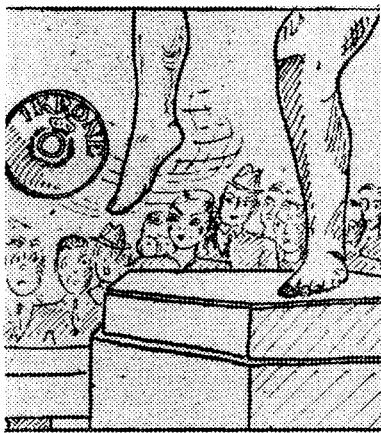
Dette synes å indikere en så radikal forandring i selve prinsippet for anbringelse av våre utenlandske tilgodehavender, at det er grunn til å slå til lyd på gongongen. Verre er det imidlertid at hele **1 411,4 millioner kroner** er anbragt i utenlandske verdipapirer. For selv om dette milliardbeløp er anbragt i verdipapirer, som etter all menneskelig beregning har den høyest mulige likviditet, så er allikevel likviditeten av verdipapirer mindre enn når det gjelder et kontotilgodehavende. Selv det beløp på 393,1 millioner kroner, som er opført som alm. kontotilgodehavende synes å være altfor høyt. Har en tilstrekkelig gullreserve, så er der ingen vanskelighet med å skaffe seg likvider til konstante utbetalinger.

Det synes som om Norges Banks ledelse har falt for fristelsen til å skaffe renteinkter av dette kjempemessige beløp, men for det første er det ikke nasjonalbankens oppgave å skaffe seg fortjeneste av sine midler. Nasjonalbankens eneste oppgave er å lede landets finanser i et sunt og hellbringende spor. Det er en stor og skjønn og uvurderlig oppgave, men der er også begrensningen.

*

Hvori ligger så faremomentene for verdiforringelse av våre utenlandske reserver? Et lite glimt av et tilbakeblikk tør vel antyde dette: De som er gamle nok vil sikkert huske Hoover-hause'n i Amerika, som «collapsed» tross mange troende med

Europa og i Amerika feiret man i desember Kristi fødsel. De gjorde derfor sitt ytterste for at vi krigsfanger skulle oppleve en ordentlig julehøytid såvidt dette lot seg gjøre i et fremmed land under krigstilstand. De bragte oss tilogmed en svær radio forat vi skulle få høre klokkeklang fra vår egen gregoriansk-armenske kirke i Paris i et av skolens klasserom. Men det vi hørte var ikke julegudstjeneste, for den ortodokse jul faller på den 7. januar og det stalinistiske regime hadde i alle år forbudt feiring av Kristi fødsel. Men den vanlige Gudstjeneste fra vår kirke i Paris gjennom radioen ga oss allikevel en trøst i vår fornedrelse og hevet julestemningen samtidig med at det vakte minner, som vi hver for oss beholdt for oss selv.

breie bein» — og de hadde i grunnen et sikkert og logisk grunnlag for sin oppfatning, for Amerika hadde under foregående krig fått forandret sin internasjonale økonomiske status fra å være en debitor-nasjon til å være en kreditor-nasjon. Finanspolene lå ikke lenger i London og Paris. Wall Street dirigerte det hele. Der var ikke glissent mellom gullbarrene i Fort Knox heller. Gullbeholdningen var steget jevnt fra år til år. Mere enn femti prosent av verdens samlede monetære gull lå lagret der og vidnet om rikdom og styrke. Produksjonsapparatet var enormt og utenrikshandelen var sterkt positiv. Vanskelighetene lå altså ikke på det mellomfolkelige plan.

Situasjonen kunne sammenlignes med en helling med lokkende og glitrende, men råtten påskesno. Et enkelt skispor kan utløse et helt skred, som tar med seg det som kommer i dets vei. Slik også her. Og det gjorde det.

Arbeidsløsheten satte inn. Kapitalen kan alene holdes oppe av arbeidende hender og svette-våte skjorter. (Inntil alt blir bare maskiner, og det nesten ikke trengs hender i det hele tatt!)

Den nye presidenten — Roosevelt — forhøyet gullprisen og **devaluerte dollaren med litt over 40 prosent.** Det går ikke — aldri i livet — så de aller fleste. Jeg forsøkte en saklig innvending og sa: «Men verden har da aldri sett, at et lands «currency» har vært hausse't opp over verdien av sitt gullinnhold». Svaret ble meget unådig opptatt. Jeg tidde senere. En underordnet skal helst opptre som var han bare en robot?

Vil en lignende devaluering skje engang til? Det er ikke det som der er spørsmål om. Men kan det skje? Ja, jeg tør spørre: Kan vi unngå det? Tør Norges Bank svare, ja, tør noen i det hele tatt svare? Byr trykgheten i verden idag betryggende trykghet? Hvorfor bevilger vi idag omkring 1 milliard kroner i året til forsvar?

Hvis helsa holder skal jeg forsøke å begrunne min frykt nærmere.

*

Idag kan en bare skissere det tap, som Norges Bank kan få, hvis en lignende devaluering skulle overgå dens valutabeholdning. 40 prosent devaluering vil bety et tap på ca. 721,9 mill. kroner på postene kontotilgodehavender i utlandet og utenlandske tilgodehavender, mens gullbeholdningen vil vise en stigning til 227,8 mill. devaluerte kroner, altså en nominell fortjeneste — ikke reell — på 91,1 mill. kroner. Dette er sikkert mer enn nok til at Norges Bank kommer i den samme uholdbare stilling, som før staten overtok den tyske okkupasjonskontoen.

Nu er det vel sannsynlig at den norske krone ikke vil overleve et nytt devalueringssug, men må følge med i et slikt skred, men det vil i alle fall ha den fordel, at Norges Bank beholder sin solvens.

Ved en mulig ny devalueringssug vil en valutareserve på 1 770,2 mill. kroner stige til 2 950 mill. kroner. Det betyr en verdistigning på 1 180 millioner, regnet i devaluerte kroner. Det vil naturligvis si, at stigningen bare er nominell.

I dette tilfelle er det også en fordel å ta med i betraktning at der har gått omkring 30 år siden Amerika stipulerte sin gullpris. I løpet av disse 30 år har der foregått inflasjon omtrent i alle land.

Gull er snart det eneste en kan kjøpe til underpris. Der er forhåpentlig ennu tid til å foreta den nødvendige sikring.

Gullet har riktignok abdisert fra sin gullstandardtrone, men dets dominerende plass som verdimåler er urokkelig.

Her i Norge har det vært spilt Va Banque med forsvar og nøytralitet.

Skal det også spilles Va Banque med Norges Bank?

*

Mens det nasjonale og suverene Norge lar det drive med «beslaget» i Fort Knox — **mens** man samtidig blander seg inn i andre staters indre forhold — **mens** den øvrige del av verden strever etter beste evne å styrke sin gullbeholdning — nøyer Norge seg med en gullbeholdning på

130 millioner kroner en bagatell og en illustrasjon til det nå kjente uttrykk — «uten en tråd». Med Norges Banks nettotilgodehavende i utlandet på

11 171 000 kroner

«Majestetsforbrytelsene»

(Forts. fra side 1.)

hville i fred uten kommentarer?

Men, tilbake til Løbergs «foredrag»:

«Den norske oversetteren av Ralph Hewins bok om Quisling, Hans S. Jacobsen, burde enten privat søke en psykiater for å skaffe seg attest for at han er helt i orden, og det kan han trenge, eller han bør få attest for at han har mangelfullt utviklede sjelsevner» — som vel Jacobsen på sin side synes at Løberg **ikke** trenger etter uttalelsene hans å dømme.

DAGBLADET fortsetter referatet slik:

«Løberg ville ikke uttrykke noe hat mot dem som var på gal side under krigen og hadde tilpasset seg samfunnet i dag, men han uttrykte et hat mot det system som vi forhåpentlig var kvitt.

— De som forsvarer systemet skal vi imidlertid ikke spare, og hos oversetteren av Hewins bok finner vi eksempler på den bitterheten som finnes hos dem som ikke har tilpasset seg samfunnet.

H. S. Jacobsen har i det norske forordet innrømmet at han har foretatt forandringer og justeringer, og nordmannen H. S. Jacobsen er ikke nordmann i den betydning jeg skulle ønske han var det. Blant annet gjør han seg skyldig i noe jeg bare kan karakterisere som majestetsforbrytelse, sa Løberg, og nevnte eksempler fra den norske oversettelsen.

— Vi må passe på den harde kjernen av tidligere nazister. De begynner å føle seg sikrere på bakgrunn av det som skjer i Tyskland(!) Jeg var nylig i Schleswig-Holstein og Niedersachsen, og der regnet man med at de ny-nazistiske partiene ville få opptil 20 pst. av stemmene. Dette vil bety mye overfor utlandet, og vi vil igjen kunne si: «Jetzt sind sie wieder da!»

Vår oppgave må være å gjennomføre det levende demokrati, og det er bare en vei å gå — opplysning.»

Såvidt vi forstår så er det nettopp opplysning både Hewins og Store Bjørn forlag har forsøkt å gi det norske folk, så det er vel ikke opplysning slik i sin alminnelig-

uten sikring i gulldekning — så må en kunne si at det hele minner uhyggelig om stillingen i 1940, da Norge den gang heller ikke ville ha en annen nødvendig form for landsforsvar i orden. —

Anders Melteig

het, men **løbergske** opplysninger folk skal ha.

Rent bortsett fra dette at vi ikke kan se at den norske oversettelsen av Hewinsboken inneholder annen omtale av H7 enn den britiske original, og det derfor synes urimelig å angripe nettopp Jacobsen for «majestetsforbrytelser», så er det forunderlig at en stortingsmann — til og med en gammel og vel republikansk sådan (jfr. innstillingen hos Telemarkrepresentantene i AUF som Løberg vel holder seg til) — tror at også avdøde konger har en **ekstra** beskyttelse når det gjelder vurderingen av deres innsats på historisk grunnlag. En kan vel faktisk vente seg at Løberg neste gang besværer påtalemyndigheten med anmeldelser av lignende «majestetsforbrytelser» begått mot Erik Blodøks, kong Sverre og andre i bøker og skrifter!

Ellers må vi jo si at rent bortsett fra hva Jacobsen personlig måtte føle, så har Store Bjørn forlag all grunn til å glede seg over Løbergs reklame for Hewinsboken, — for selv venstreradikale studenter må da føle trang til å få rede på hva de egentlig diskuterer?

*

Vi vet ikke hva Jacobsen akter å foreta seg med denne utrettelige injuriant. Hvis han da vil gjøre noe. For å kunne injurere folk er det nemlig ikke nok å være arbeiderpartistortingsmann — det kreves også visse personlige egenskaper som mange nok tviler på om Løberg er i besiddelse av. Det får da bli en vurderingssak for Jacobsen. Det tør også være høyst tvilsomt om DAGBLADET lenger er i stand til å prestere bærekraftige injurier ut fra en lignende betraktningssmåte.

En er jo nemlig blitt svært så tilbakeholdende her i landet når det gjelder nødvendigheten av å gå til injuriersøksmål. Prost A. E. Hedem, en gammel velkjent embedsmann som i sin tid gikk av i nåde, har f. eks. gjentatte ganger rettet alvorlige anklager mot navngitte offentlige menn uten at de har reagert. Han betegnet bl. a. enkelte av dem som kriminelle personer. Og er ikke prost Hedem verdt et injuriersøksmål kan neppe Løberg og hans DAGBLADET være det!

—o—

Har De skaffet FOLK OG LAND en ny abonnent for 1967?

Krigføeringsproblemet - -

(Forts. fra side 4.)

til eksilregjeringen uttalt seg skarpt imot sådan ordning. «En utenlandsk innblanding i vår siviladminstrasjon, utilbørlig under enhver omstendighet, vil i en slik situasjon bli likefrem utålelig.»

VI. Resymé og konklusjon

Av det foran anførte fremgår at påstanden om norsk statlig krigføring etter 10/6 1940 ikke er holdbar hverken faktisk eller folkerettslig sett. Dens opprinnelse skyldes åpenbart hensynet til Grunnlovens § 11. Det gjaldt å «kunne si» at Kongen var «i felt». Å underbygge denne etikett ved overføring av stridskrefter til England — som påtenkt før en pasifistisk innstilling fikk flertall i regjeringen — ble imidlertid ikke gjort, og tanken om fortsatt krig fremgår derfor kun av enkelte skriftlige ekspedisjoner fra generalene Ruge (3. mai 1940, dvs. 1 mnd. før kapitulasjonen) og Fleischer (4. juni 1940, dvs. ca. 1 uke før kap.). Begge disse har imidlertid senere på annet vis indirekte måttet tilkjennegi at krigen ikke fortsatte.

FOLK OG LAND

i løssalg

FOLK OG LAND kan nå kjøpes i løssalg følgende steder:

Oslo: Helge Johannesens tobakksforretning, Teatergt. 6, ELIMA, tobakksforretning, Ole Vigs gt 12, Narvesens hovedekspedisjon, Stortingsgaten, Narvesenkiosken Karl Johans gt. v/Nobel, Narvesenkiosken Østbanen, Narvesenkiosken Vestbanen.

Bladets ekspedisjon:

Kierschowsgt. 5

Bergen:

Narvesenutsalget Olav Kyrres gt.

Drammen:

Narvesenkiosken på Bragernes

Fredrikstad:

Narvesenkiosken Blomstertorget

Hamar:

Narvesenutsalget Triangelgården

Kristiansand:

Kiosken Børsparken

Stavanger:

Arne Ageren Avisbyrå

Svolvær:

Bykiosken

Trondheim:

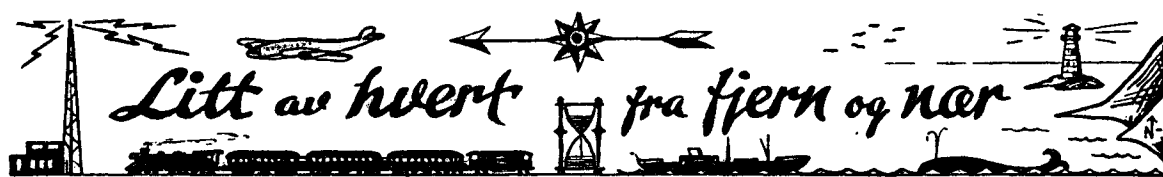
Madsens Bladforretn., Olav Tryggv. gt. 47

Fra eksilregjeringen fremkom ingen klar tilkjennegivelse om dens oppfatning av situasjonen — bortsett fra de negative slutninger som kan trekkes av dens eget forhold og av forskjellige uttalelser fra regjeringsmedlemmer — før den ved hemmelig avtale av 28. mai 1941 med England hadde grunnlag for utdanning av norske frivillige. Først 30. juli 1941 ble det gitt uttrykk for at regjeringen anså seg som værende i fortsatt krig med Tyskland, men heller ikke ved denne anledning kom erklæringen i offisiell form. Etter regjeringens egen beslutning om demobilisering samt dens eget senere forhold, var denne meddelelse uforståelig i Norge.

«Mobiliseringen» av nordmenn i utlandet i august 1942 kan oppfattes som en tilkjennegivelse av hensikt om gjenopptagelse av statlig krigføring, men fremdeles manglet offisiell erklæring om forholdet og formell notifisering til fremmede makter i samsvar med folkerettens krav. Oppsetting, utrustning og utdanning av de nødvendige stridskrefter krevet imidlertid personell, penger og ikke minst tid. I lengere tid måtte tiltaket derfor begrenses til offentlig støtte av frivillig norsk deltagelse i engelske forband, — en deltagelse som for personell av marinen og flyvåpenet førte til resultater av interesse, men hverken faktisk eller formelt kunne hevdes å være norsk statlig krigføring. Å støtte en krigførende med frivillige og materiell er som bekjent ikke noe kriterium på statlig krigføring. jfr. den sovjet-russiske og kinesiske støtte i Korea og Indo-China.

Først ved at Bergkp. 2 i Finnmark «omtrent fra årsskiftet 44/45» av russerne ble stillet fritt og således ble direkte underlagt F.O.K., var en av de nødvendige forutsetninger til stede for et norsk-ledet krigstiltak. Innsatsen førte imidlertid bare til norsk besettelse av et militært tomrom⁸⁾ og kan forøvrig — selv om det bortses herfra — ikke tas til inntekt for påstand om gjenopptagelse av norsk krigføring, da den på grunn av dens minimale omfang var uten enhver betydning.

⁸⁾ H.r.adv. dr. jur. Overgaard i Skancke-saken: «Såvidt jeg kan se er der intet tiltak fra regjeringen i London som på denne side av Nordsjøen måtte tydes derhen at Norge hadde gjenopptatt krigføringen mot Tyskland, unntagen muligens innsettelsen av norske tropper i Finnmark våren 1945, etter at tyskerne hadde påbegynt

«MAKABER UTVIKLING»

Venstres rødfargede leder Gunnar Garbo har også sitt å si om de forsøk som nå gjøres fra USA og Sovjet-samveldet på å skaffe seg et evig atommonopol og dermed et evig nakketak på resten av verden. «Mørk og makaber utvikling hvis ikke-sprengningsavtale hindres» er hans ord. Og naturligvis er det også «en forbrytelse mot fredsarbeidet», som de to supermakter er så opptatt av. Men hverken Garbo eller hans to supermakter foreslår det eneste som kan hindre en fortsatt spredning av atomvåpen: at atomvåpen forbyes absolutt (også for USA og Sovjet!) og at det istandbringes en effektiv kontroll med det.

HVIS — — —

Hvis det hadde vært en tidligere NS-mann som hadde vært hovedpersonen i det etterfølgende, så kan vel våre lesere tenke seg hvilke slutninger DAGBLADET for eksempel hadde trukket om miljøets kriminaliserende innflytelse. En mann på Vestlandet fikk 6 mndrs. fengsel for utuktig omgang med mindreårige og det ble inn-drakt 139 pornografiske fotografier som han hadde tatt opp av seg selv og «ofrene». Men han var altså ikke NS-mann. Tvertimot anførte retten at noe av grunnen til den skjeve utvikling som tiltalte hadde gjennomgått og hans avvik måte søkes i hans første ekteskap i London under krigen, da han bare var 18 år gammel.» Det var kanskje skyggene av Terje Wolds bigamilov retten tenkte på? Det var ellers formodentlig Londonoppholdet som også var skyld i at retten anførte at «også tiltaltes forklaringer hadde vært upå-

tilbaketrekingen. Dette var dog nærmest okkupasjon av et tomrom som tyskerne hadde latt tilbake og behøvde ikke å bety noe mere.»

Anm.: Dr. Overgaard antok dengang at det var en norsk brigade som ble satt inn i Finnmark.

I «Beretning om den norske regjeringens virksomhet fra 9. april 1940 til 22. juni 1945, bind IV, Forsvarsdepartementet, er side 100 anført bl. a.: «De tyske styrker trakk seg imidlertid overalt tilbake uten å gi kamp. De norske landstridskrefters oppgave ble derfor stadig å rykke frem etter å ha rekognosert og ryddet opp i de områder som tyskerne hadde forlatt.»

litelige, og retten karakteriserte ham som arrogant og som en som gjerne ville gjøre seg bedre enn han var», for å holde oss til DAGBLADETS referat.

*

MORGENTHAU DØD

President Roosevelts venn og minister Henry Morgenthau er død, 75 år gammel. Det er såvisst intet oppbyggelig ettermæle han etterlater seg. Han var nemlig far til den uhyggelige Morgenthauplan, som tok sikte på å omdanne Tyskland til en beitemark, å gjøre de tyske kvinner og menn ufruktbare ved sterilisasjon og ellers overlate dem som ikke kunne finne livsgrunnlag i beitemark til hungersnøden. Det er ikke rart at norsk dagspresse gråter over denne verdige avdøde — hvis milliondrap bare ble hindret ved at seiersmaktene råket uklare.

*

DE GAULLE IRRITERT OVER BRANDTSØNNEN

Lars Brandt, som beklageligvis er halvt nordmann av beste Ap-merke har vakt anstøt hos president de Gaulle over den forhånelse av den tyske tapperhetsutmerkelse Jernkorset, han er hovedpersonen i den gyselige østtyske film «Katz und Maus». de Gaulle så et bilde fra filmen i et tysk magasin og uttrykte straks sin forferdelse og avsky. Til et regjeringsmedlem sa han: «Hvis jeg hadde sett dette bilde før herr Brandts besøk, så ville jeg ha tatt ham i skole. Hvorledes kan man tillate en sønn å gjøre noe slikt?»

*

PARTI FOR SOLDATER?

Ifølge en gallupundersøkelse så er det 620 frontsoldater av 1 000 medlemmer i det tyske NPD. 197 av 1 000 har vært eller er i Bundeswehr. Når det gjelder aldersgrupper, så er halvparten over og halvparten under 50 år.

*

INGEN INNVENDINGER

Det har vært så meget skrivning i forbindelse med de tyske såkalte «barmhjertighetsdrap» og den ene tyske lege etter den annen er trukket til ansvar for at de har fulgt lovens bestemmelse. Under euthanasiprosessen i Frankfurt fortalte den tidligere SS-Sturmabführer Hartl som vitne noe som ikke gjengis i dagspressen: «I 1939 ble han sendt av Adolf Hitler til den daværende rektor ved

den (katolske) teologiske høyskole i Paderborn, professor Maier, for å få en uttalelse om euthanasi fra et kirkelig synspunkt. Hartl forsikret retten at professor Maier «ingen prinsipielle innvendinger fra kirkens side» fremla. Først etter dette hadde Hitler bestemt seg for å gå med på euthanasiprogrammet.»

—o—

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

Vask, maling,
tapetsering,
mønstermaling

RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

Har De fornyet
abonnement for 1967?

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlendet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omalg innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgironr: 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri